

ning eller straffuldbyrdelse mod den berørte person i anledning af andre forhold end det, der sker udlevering for.

Meddeles samtykke til udlevering senere end 10 dage efter anholdelsen, men inden modtagelse af en formel udleveringsbegæring efter 1957-konventionens artikel 12, skal den forenkledede procedure også finde anvendelse, jf. *artikel 12*. Gives samtykket efter modtagelse af den formelle udleveringsbegæring, kan den forenkledede procedure finde anvendelse. Det samme gælder i tilfælde, hvor udleveringssagen udelukkende er indledt på grundlag af en formel udleveringsbegæring.

Efter *artikel 13* indebærer et samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen i forhold til den begærende stat som udgangspunkt tillige afkald på anvendelse af specialitetsreglen i 1957-konventionens artikel 14 i forhold til en tredje medlemsstat. Den pågældende vil således kunne videreudleveres til en sådan stat uden forudgående tilladelse af myndighederne i den anmodede stat.

Artikel 14 indeholder regler om den dokumentation, der skal fremsendes i forbindelse med ansøgning om transittilladelse, dvs. tilladelse til, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem det danske rige.

Endelig rummer *artikel 15-17* forskellige bestemmelser om angivelse af kompetente myndigheder, ikrafttræden mv. Det vil – som det også er tilfældet i dag – være justitsministeren, der træffer afgørelse om udlevering til Schweiz.

I *1996-konventionens artikel 1* fastlægges formålet med konventionen. Det fremgår heraf, at konventionen har til formål at supplere bestemmelserne i og lette anvendelsen mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af 1957-konventionen, den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme, Schengenkonventionen og kapitel 1 i Benelux-traktaten. Efter *stk. 2* berører *stk. 1* ikke anvendelsen af mere fordelagtige aftaler mv. mellem medlemsstater.

I *artikel 2* er det bl.a. fastsat, at udlevering skal tildeles for forbrydelser, som efter lovgivningen i den begærende medlemsstat kan medføre frihedsstraf i mindst 1 år og efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat frihedsstraf i mindst 6 måneder.

Udlevering kan ikke afslås med den begrundelse, at lovgivningen i den anmodede medlemsstat ikke indeholder bestemmelser om samme type sikkerhedsforanstaltning som lovgivningen i den begærende medlemsstat. Med udtrykket »sikkerhedsforanstaltning« sigtes til enhver beslutning om frihedsberøvelse, som er truffet af en kriminaldomstol i forbindelse med eller

i stedet for straffedom, jf. 1957-konventionens artikel 25.

Artikel 6 omhandler udlevering for fiskale forbrydelser (dvs. skatte- og afgiftsforbrydelser mv.). Bestemmelsen svarer til artikel 2 i den anden tillægsprotokol til 1957-konventionen.

Efter *artikel 8* kan udlevering ikke afslås med den begrundelse, at der er indtrådt forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf i henhold til lovgivningen i den anmodede medlemsstat. Den anmodede medlemsstat kan dog efter artikel 8, stk. 2, undlade at anvende denne bestemmelse, når udleveringsbegæringen er begrundet i forbrydelser, for hvilke denne medlemsstat er kompetent i medfør af sin egen straffelov. Heri ligger, at udlevering kan nægtes med henvisning til forældelse, hvis den anmodede medlemsstat selv ville have haft kompetence til at behandle sagen, hvis den ikke havde været forældet.

Artikel 9 indeholder en bestemmelse om nægtelse af udlevering i tilfælde af amnesti.

Artikel 13 indeholder bestemmelser om angivelse af den centrale myndighed, der skal forestå behandlingen af begæringer om udlevering efter 1996-konventionen, og om anvendelse af telefax mv. ved fremsendelse af dokumenter. Det vil – som det også er tilfældet i dag – være justitsministeren, der træffer afgørelse om udlevering til Schweiz.

Der henvises til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

(Lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf)

Til nr. 1 og 2 (§§ 6 og 6 a)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget om at ophæve den nordiske udleveringslov og i stedet indsætte reglerne om udlevering til de nordiske lande i udleveringsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 og 7 (forslag til kapitel 2 b og 3 b).

Den nuværende § 6 i lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf indeholder en bestemmelse om, at §§ 6 og 17 i den nordiske udleveringslov finder tilsvarende anvendelse.

Da den nordiske udleveringslov foreslås ophævet, foreslås § 6 i lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf udformet, så den svarer til den gældende § 6 i den nordiske udleveringslov.

Der foreslås endvidere en ny § 6 a, der svarer til den gældende § 17 i den nordiske udleveringslov. Den